

Sygn. akt I CZ 2/06

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Antoni Górski (przewodniczący)

SSN Marian Kocon (sprawozdawca)

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z powództwa J. B. i Z. B.

przeciwko I. B.

o wydanie nieruchomości,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 lutego 2006 r.,

zażalenia pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego w P.

z dnia 17 października 2005 r., sygn. akt IV Ca .../05,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

W sprawie z powództwa o wydanie nieruchomości strona powodowa wskazała jako wartość przedmiotu sporu kwotę 20000 zł. Pełnomocnik strony pozwanej nie podniósł zarzutów co do tej wartości.

Skarga kasacyjna pozwanej I. B. od wyroku Sądu drugiej instancji z dnia 22 czerwca 2005 r. została odrzucona postanowieniem tego Sądu z dnia 17 października 2005 r., a to z tej przyczyny, że wartość przedmiotu zaskarżenia nie przekracza kwotowego progu dopuszczalności tej skargi (art. 398² § 1 k.p.c.).

W zażaleniu na to postanowienie pozwana wniosła o jego uchylenie powołując się na „prawdziwie” oznaczenie wartości przedmiotu sporu w apelacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oznaczenie wartości przedmiotu sporu w procesie cywilnym, w sprawach o prawa majątkowe należy do warunków pozwu (art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c.) i środków zaskarżenia - w tym apelacji (art. 368 zdanie drugie k.p.c. zrównanych w skutkach z warunkami formalnymi). Wymienione przepisy nakazują już przy składaniu pisma spełnić je i nakładają na przewodniczącego sądu obowiązek wezwania do uzupełniania braków, które uniemożliwiają nadanie biegu (art. 130 § 1 k.p.c.).

Dopełnienie warunków formalnych pism decyduje o sprawności lub wręcz możliwości prawidłowego przebiegu procesu, dlatego ustawodawca przywiązał do tych wymagań dotkliwie sankcje polegające na obowiązku ich zwrotu, a jeśli chodzi o środki odwoławcze - na obowiązku odrzucenia.

Oznaczenie wartości przedmiotu (sporu, zaskarżenia) nie może być dowolne, jednak z charakteru tego wymagania wynika, że strona jest związana własną czynnością i nie może jej zmienić.

Przepis art. 19 § 2 k.p.c., stanowi, że w sprawach majątkowych powód obowiązany jest oznaczyć w pozwie kwotą pieniężną wartość przedmiotu sporu, uwzględniając postanowienia zawarte w artykułach poniższych, to jest w art. 20-24 k.p.c. Wartość przedmiotu sporu w zakresie sposobu obliczania, powinna odpowiadać obiektywnemu kryterium. Nie zmienia to jednak zasady, że jej

określenie pozostawiono stronie. Jej oświadczenie może być kwestionowane przez stronę przeciwną oraz podlega kontroli sądu. Jednakże i tu nie ma dowolności, ponieważ przepisy art. 25 i 26 k.p.c. określają wyczerpująco sposób i terminy podważenia oświadczenia powoda. Po ich wyczerpaniu wartość przedmiotu sporu ulega stabilizacji (por. wyrok SN z 7 kwietnia 1997 r. III CKN 71/97 - nie publ., postanowienie z 19 czerwca 1997 r., III CZ 25/97 OSNC 1997/10/162) i może być zmieniana tylko ze względu na zmianę powództwa, orzeczenie ponad żądanie lub granice zaskarżenia.

Reasumując należy stwierdzić, że skoro skarżąca we wskazanych terminach nie podważyła wartości przedmiotu sporu oznaczonej w pozwie to owa wartość uległa utrwaleniu według wskazanych zasad (art. 26 k.p.c.) Okoliczność zaś ta przemawia przeciw dopuszczalności jej zmiany z woli skarżącej. W rezultacie trafnie sąd drugiej instancji uznał, że w sprawie wartość przedmiotu zaskarżenia nie przekracza kwotowego progu dopuszczalności skargi kasacyjnej (art. 398² § 1 k.p.c.).

Z tych przyczyn orzeczono, jak w postanowieniu.